Vlaštofka

VARŠAVSKÉ POKLEKNUTÍ
Akt Willyho Brendta oceněný roku 1971 Nobelvou cenou za mír.
ČTĚTE NA STRANĚ 3

MATURITNÍ PLES
Slavnostní událost očima studentek prvního ročníku.
ČTĚTE NA STRANĚ 2

Pár slov o Vánocích

Tak jako každý rok se blíží magické datum 24. 12., den zrození Ježíše Krista v Betlémě a pro nás 12 měsíců očekávaný den Vánoc. Děti se těší na dárky, cukroví a štědrovečerní hostinu. Ale co dělá tento svátek tím, čím je? Co je ten duch Vánoc?

zdroj: djkt.eu

Zdá se, jako by Vánoce začínaly každým rokem dříve. Ač první adventní neděle připadla na 29. listopadu, v obchodech a reklamách jsou Vánoce minimálně od Dušiček. Všeobecný nákupní shon se stupňuje, až v posledních dnech před Štědrým dnem vygraduje téměř v šílenství. Všeobecné tvrzení - *Vánoce jsou svátky klidu a míru* - nabývá v naší postmoderní éře ironického rázu. I přesto se najdou tací, kteří mají vánoční svátky spojené nejen s nákupy dárků, ale především s vánočními tradicemi. V minulém roce, ve vánočním čísle Vlaštofky, jsme mimo jiné uvedli článek, který se věnoval zejména českým vánočním zvykům. Tentokrát jistě stojí za přečtení článek Martiny Vachalové, který se věnuje vánočním zvykům jiných zemí. Dozvíte se tak, co pro španělské dítě znamená jméno Caga Tió či proč jsou na Ukrajině Vánoce spojeny s pavouky. A pokud nepatříte mezi příznivce českého kapra, jistě bych Vám doporučil trávit Vánoce v Grónsku.

Vážené čtenářky, vážení čtenáři, jménem celé redakce Vlaštofky Vám přeji příjemné prožití vánočních svátků a mnoho štěstí a zdraví v roce 2016.

autor článku:
JAN PŘIBÁŇ
třída 4.V

Pro mnohé z nás je to nekonečný shon za dárky pro toho druhého, kilometrové fronty v obchodních domech na Heru na pečení cukroví a úmorné hodiny s vysavačem, když honíme sebemenší smítko na koberci, který stejně nakonec musí strpět hromadu jehličí ze stromečku a sklíček z rozbitých ozdob. Kaskadérské lovení kapra z vany a noční jízda na chirurgickou ambulanci kvůli kosti, kterou nám ten darebák šikovně a zákeřně poslal do krku se svým masem. Ale i to patří k Vánocům a zamyslete se, co to je v porovnání s krásným okamžikem při rozbalování dárků.

Když se opravdu důkladně zadumáme nad pojmem duch Vánoc, vybaví se nám spíše zdobení stromečku. Není to krása, když se celá rodina sejde a u stromečku věší ozdoby na každou volnou větvičku? Z mnohých stromečků se line až neuvěřitelně omamná vůně jehličí. Tuto vůni překoná snad jen vůně a chuť kapříčka Frantíka, jenž se nakonec z vany dostal až na talíř při štědrovečerní večeři. A ten maminčin salát, jak na něj pomyslím, hned se celý den stává delším. Někdy jsou Vánoce jediným dnem, kdy se celá rodina sejde, a každý člen tomu druhému vykouzlí líbezný úsměv něčím krásným, co si přál a co najde právě v oné zabalené krabici s jeho jmenovkou, která se nachází pod ozdobeným stromečkem.

Podle mého názoru nejsou Vánoce o dárcích, večeři nebo kapřicích ve vaně. Vánoce jsou o pocitu rodinného kruhu a radosti. Mé největší přání je a napořád bude, abychom se u štědrovečerní večeře pokaždé sešli všichni. Ale některá přání nesplní ani mocný duch Vánoc. Vždy bude u stolu někdo chybět. Někdo, na koho si vzpomeneme v těch chvílích, kdy uvidíme na tvářích druhých spokojené výrazy z toho, že před sebou konečně mají jídlo a pod stromkem leží dárky. Zavzpomínáme na ty, jenž už mezi námi nejsou. Na chvilku si budeme přát, abychom s nimi mohli znovu hovořit, nebo trávit čas. Uvědomíme si, že to už není možné. Splín nás však brzy přejde, protože čas Vánoc je léčebný i na tyhle rány, které se mohou otevřít. Ony svátky jistě mají své opodstatnění. A každý si v nich najde to, co je mu blízké.

autor článku:
PAVEL ŠOMAN
třída 4. V

Kulturní tipy

Adolf Born: Habsburkové a ti druzí
do 10.1. Galerie MODERNA

Zabít Johnnyho Glendenninga
19. 2. Švandovo divadlo
Černá komedie o tom, že zdání někdy klame a není gangster jako gangster.

Reklama jako nástroj, média jako prostředek
do 25.1. DOX Centrum současného umění
Vzdělávací program zaměřený na vliv a nástroje reklamy.

autor článku:
LUCIE HOŠKOVÁ
třída 3.D

Zajímavosti ze světa - Meteora

V tomto čísle se společně podíváme na velmi krásnou a zajímavou stavbu, kterou ve svém vlastnictví skrývá Řecko. Je to klášter s názvem Meteora.
Meteora – název v přesném překladu znamená „vznášející se mezi nebem a zemí“, tzn. že kláštery postavené na špičkách pískovcových skal jsou natolik krásné, že se nechce věřit, že jsou pozemské, ale stále jsou to výtvory lidských rukou, tudíž ani nebeské. Nacházejí se v oblasti Thesálie, poblíž města Kalambaka.
Nejstarší kláštery byly postaveny už ve 14. stol. a postupem času je zde začali budovat i členové bohatých rodin, mezi nimi i srbský mnich Joasaf, který se zřekl srbského trůnu a odešel do kláštera. Podstatný význam začaly kláštery ztrácet na začátku 19. stol. Postupně jim byl zabavován majetek státem a následně byl věnován novým přistěhovalcům z Malé Asie. Dnes slouží jako obydlí pro mnichy a jeptišky pouze 2 z řeckých klášterů - mužský Varlaam a ženský Roussanu. V roce 1998 byly zapsány do seznamu světového dědictví UNESCO.

autor článku:
KATE H
třída 2.G

VZOR

Ples

Předpokládám, že všichni zaznamenali maturitní/imatrikulační ples Zatlanky. Jako prváci jsme se tedy konečně oficielně stali studenty Zatlanky.

No není to úžasné? Jistě si i vy vzpomínáte na svou imatrikulaci, popřípadě maturitní ples. Jaká jste měla očekávání? Byla naplněna? Já osobně byla lehce zaskočena, jak celým dnem, tak i samotným plesem. Pokud tento článek čte nějaká nezainteresovaná osoba, dovolím si mé překvapení vysvětlit v následujících řádcích. Začala bych průběhem onoho dne. V pátek 27.11. jsme jako každý den přišli do školy, ale místo sedmi vyučovacích hodin nás čekaly pouze čtyři, z toho se učilo jen jednu. A co, že se dělo zbylé tři? Měli jsme přednášku o historii školy, protože jestli chceme být studenty Zatlanky, tak o škole musíme také něco vědět. Další hodinu na nás pro změnu čekaly organizační informace a poslední hodina byla, alespoň z mého úsduku, pro všechny rána pod pás.

Hodina tance. Několik akčních jedinců chodí do tanečních již letos, tudíž mohli excelovat, ale my méně akční jsme měli strach v očích. Musím přiznat, že to nakonec nebyla taková tragédie, jak jsme si mysleli na začátku, ale s těmi tanečními si to ještě dobře rozmyslím. A teď už k večeru.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ

Musím se přiznat, že jsem si původně myslela, že z plesu budu nervózní, ale nebyla. Nebyl k tomu totiž důvod. Přišli jsme do Lucerny okolo 17:30, abychom stihli krátkou zkoušku našeho slavnostního nástupu.

Všechno bylo přesně podle plánu tak, jak to mělo být, a my, prváci, jsme byli připraveni. Pak už stačilo jen čekat, až přijde sedmá hodina večerní, která ples zahájí. To byl podle mě úplně nejhorší úsek, měla jsem totiž dojem, že to trvá celou věčnost. Sál se postupem času plnil diváky, kteří obsazovali židle u stolů na galeriích i v přízemí. Tím se ta nekonečně dlouhá hodina chýlila ke svému závěru a do začátku už zbývaly poslední minuty. Nastal trochu zmatek. Všude byl hrozný hluk a každý se ptal, jestli už jdeme, nebo ještě ne, a kde a za kým má přesně stát.
Konečně se rozezněl Guadeamus,studentská hymna, a my jsme se po dlouhém stání a přešlapování na místě dali do pohybu. Nejdříve nastoupila 1.K spolu s 1.L a hned za nimi 1.J s 1.M. Lidé, kteří se na nás z výšky dívali, se tvářili povzbudivě a mile. Naštěstí jsem nemusela mít obavu z toho, že se nějak hloupě zesměšním, protože jsem se raději dopředu vzdala plusového bodu do testu nejmenovaného profesora za první "rozpláclou" dívku plesu, a rozhodla se obout si poměrně pohodlné boty. Po obdržení našich imatrikulačních listin se k nám přidali maturanti. Dostali jsme od nich malé dárky pro štěstí a dobré rady, které nám (alespoň doufám) pomohou následující roky úspěšně absolvovat.
Další věcí, co nás čekala, bylo profesionální fotografování. To jsme si celkem užili. Ani nevím, kolik fotek z toho večera vlastně mám. Poté, co dostali šanci fotoaparáty našich rodičů, jsme se znovu seřadili na svá místa a chystali se ke slavnostnímu odchodu.
A pak už zbývalo si ples jen pořádně užít...

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ

Předvánoční divadelní sen?

Stále pro mě není jednoduché vybavit si onu příhodu úplně přesně a do všech detailů. V následujícím článku se o to alespoň pokusím, protože si myslím, že by byla škoda se o tak nádherný sen nepodělit. Nebo to přeci jen nebyl sen?

V tom to vlastně celé věží, stále si nejsem jistá, zda se mi to všechno jen nezdálo. Pouze mlhavé, nejasné obrysy mi napovídají, jak to bylo. Chvílemi jsem si stoprocentně jistá skutečností a pravostí mých myšlenek, pak mám zase pocit naprostého chaosu.
Mám-li být konkrétní, děj mého snu (?) je zasazen do jednoho pražského divadla. I když, jak tak přemýšlím, mohlo to být vlastně jakékoliv divadlo, vůbec nemuselo být pražské. Důležité je pouze to, že šlo o večer strávený v hledišti.
Pamatuji si červené koberce ve foyer, prostorné chodby a šum spousty hlasů. Poté zvonek oznámil začátek představení, všichni se usadili a tiše čekali. Najednou se v tichu rozezněl zvuk saxofonu, ale jen tichý a přívětivý. Melodie mi v mysli okamžitě evokovala vánoční atmosféru. Rozhlédla jsem se. Kam až jsem dohlédla, na všech tvářích se objevil úsměv. Náhle se zdvihla opona a před námi stál Herec. Shrbený, šedé vlasy, hůl a jakoby posměšný výraz ve tváři. „Marley je mrtvý!“, pronesl tiše. Jen tato jedna celá věta mi utkvěla v paměti. Pak znovu jen útržky.
Vybavuji si úchvatnou živou hudbu, zvláštní akrobaty a akrobatky spouštějící se ze stropu a pohybující se ve zvláštní harmonii, herce míhající se přede mnou a uklidňující hlas vypravěče, nebo to snad byla žena-vypravěčka? Nevím. A snad to ani není důležité. Co ale vím určitě, příběh, který se odehrával na jevišti, jsem znala, jen jsem si nemohla a nemohu vzpomenout odkud.
Děj se odehrával v přítomnosti, minulosti i budoucnosti, ale ani na vteřinu nebyl nepochopitelný nebo zmatený. Měla jsem dokonce dojem, jako bych sama hru důvěrně znala a věděla, co přijde, přesto mě každá nová scéna znovu a znovu překvapovala.
Žánr inscenace je stejně tak záhadný, jako večer celý. Občas jsem se zasmála, rozhodně však nešlo o komedii, občas mi běhal mráz po zádech, tragédie to ale také určitě nebyla. Zvláštní ne? Pomalu se blížil konec. Na jevišti se v tu chvíli pomalu a líně začala valit skutečná mlha. Proplétala se mezi kotníky herců a plazila se směrem k první řadě. Tam pohltila hlavy diváků a pokračovala pořád dál. V jeden moment jsem seděla mezi ostatními v hledišti, poté mě zahalila mlha. A dál už nic.
Ráno jsem se probudila ve své posteli a dlouze přemýšlela, co se vlastně stalo. Dodnes si nejsem úplně jistá a myslím, že ani nikdy nebudu. Vlasně to možná nechci vědět. Vím jen, že to bylo krásné a vánoční, to stačí.

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

autor článku:
ADÉLA VOLDRÁBOVÁ

VZOR VZOR www.schoolpressclub.com

Pražská zákoutí

Nad klenbou (A. Voldrábová)

Vždycky jsem chodila kolem a říkala si: „ Podívat se jednou až nahoru, to by byl zážitek.´´ Ale upřímně řečeno, nikdy jsem si nepomyslela, že se mi to podaří. Až jednou jsme byly na správném místě ve správný čas a štěstí se na nás usmálo - měly jsem šanci nahlédnout do nejvyšších zákoutí jednoho nejmenovaného přažského kostela a řeknu Vám, bylo to něco.

Nejdříve jsme vystoupaly po vcelku zachovalých schodech na půdu přilehlého kláštera. Nekonečné podkroví se rozprostíralo všemi směry. Kam se tedy vydat? Dospěly jsme k logickému závěru, ke kterému nám pomohl půdorys kláštera, že všechno bude propojené, takže ať se vydáme kamkoliv, projdeme vše a dojdeme na stejné místo. Náhlédla jsem skrz zaprášné okno do zelené oázy klidu, která slouží jako odpočinkové místo přímo uprostřed města, a uvědomila si, že nás může kdokoliv spatřit. Proto jsme se nadále držely dál od oken a procházely jsme půdou s velkou opatrností. Najednou se před námi zničeho nic vynořily schody a za nimi byly další a další (chtělo se mi samou radostí křičet, ale naštěstí jsem se udržela). Poslední, které vedly k malému otvoru ve zdi byly příkré, bez zábradlí a vysoko nad podlahou, takže výstup nebyl nikterak jednoduchý. To, co jsem spatřila za otvorem, bylo ohromující.

Nacházely jsme se přímo nad gotickou klenbou onoho kostela (tady jsem měla co dělat, abych udržela své emoce na uzdě). Co víc si přát? Snad jen ještě nějakou děsivou příhodu z historie, která se zde odehrála. Zhruba uprostřed klenby byl mříží přikrytý otvor, který umožnoval průhled do interiéru kostela. K čemu asi sloužil?

Vítr profukoval skrze střešní tašky a vytvářel tak jedinečnou atmosféru. Bohužel se chýlil čas k odchodu. Zbývalo už jen pořádně prozkoumat půdu kláštera. Na zdech kostela, který měl být v původních plánech ještě vyšší, jsme našly spousty zajímavých a dobových nápisů - Karel 1995 pokrývač (kdyby tak Karel věděl, kdo to bude za pár let číst) nebo dataci z roku 1884 podepsanou švabachem. Zkrátka místo plné vzkazů a historie.
Člověk se cítí naprosto skvěle, když je na vrcholu takové masy cihel, kamení a může shlížet dolů na ty maličké lidi, kteří stále někam spěchají.

Cítí se, jako by byl jediným stromem na vysoké hoře, ke které můžou všichni vzhlédnout, ale strom neuvidí. Hora ho zastíní.
Na ulici jsem mohla dát konečně

Bývalá gotická klenba (A. Voldrábová)

volnost mým hlasivkám a ty upřímnou radostí křičely.
Otvor v klenbě mi stále ležel v hlavě, a tak jsem usedla k internetu a zjistila jsem, že kostel a klášter byl 15.2.1611 napaden Pasovskými vojsky, která zabila mj. čtrnáct mnichů, z nichž čtyři byli svrženi tímto otvorem na dlažbu kostela.
Bohužel byli na nesprávném místě v nesprávný čas...

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

autor článku:
ADÉLA VOLDRÁBOVÁ

Varšavské pokleknutí

Incident, v němčině známý jako *Kniefall von Warschau*, je významným vyjádřením solidarity.

7. listopadu 1970 došlo ve Varšavě k podpisu smlouvy, která potvrdila hranice mezi Německem a Polskem na linii řek Odra a Nisa. Ač byla ustanovena Spojenci během konference v Postupimi (1945), jednalo se stále o velice ožehavé téma. V Polsku převažovaly obavy, že by se Německo mohlo pokusit získat zpět svá východní území, o která přišlo po 1. světové válce - hlavně centrum bývalé Německé říše v Prusku.

Podpis této smlouvy byl důležitým bodem tzv. *Neue Ostpolitik*, kterou prosazoval západoněmecký kancléř Willy Brandt. Základem bylo normalizování vztahů mezi Západním Německem (SRN) a Východním blokem, hlavně Východním Německem (NDR). Ostpolitik byla protikladem k politice, kterou praktikovalo Západní Německo za kancléře Konrada Adenauera a jeho strany CDU, jejichž cílem byl boj s komunistickým režimem ve Východním Německu. Oproti tomu Brandt a Sociální demokraté chtěli dosáhnout jisté míry spolupráce mezi oběma německými státy.

V ten samý den, kdy se odehrál podpis smlouvy, došlo také k incidentu známému jako *Kniefall von Warschau*. Během návštěvy Brandta ve Varšavě došlo i k návštěvě pomníku, který je věnován obětem povstání ve varšavském ghettu. Brandt během své návštěvy položil na pomník věnec na uctění památky. Ale poté, k velkému překvapení všech přítomných, Brandt zcela spontánně poklekl. V této pozici zůstal několik krátkých chvil, obklopen velkou skupinou hodnostářů a fotografů z tisku.

Ač byly pozitivní reakce menší, než by se dalo očekávat, ukázka takovéto pokory byl velice důležitý krok k překlenutí propasti, která vznikla po 2. světové válce mezi Německem a státy východní Evropy. Willy Brandt byl za tento akt oceněn Nobelovou cenou za mír v roce 1971. V Západním Německu ale vyvolal celkem negativní reakce. Během ankety si 48% Západních Němců myslelo, že pokleknutí bylo až příliš přehnané. Na druhou stranu 41% mělo názor zcela opačný, že to bylo vhodné.

zdroj: DPA

Rád bych na konec připojil citát Williho Brandta o tomto aktu pokory:
"Unter der Last der jüngsten Geschichte tat ich, was Menschen tun, wenn die Worte versagen. So gedachte ich Millionen Ermordeter."
("Pod tíhou nedávné historie, udělal jsem, co lidé dělají, když je zklamou slova. Touto cestou jsem uctil miliony mrtvých.")

autor článku:
PAVEL PETRIC

VOR VOR VOR VOR
www.school-press-club.cz

Podivné vánoční zvyky

Všichni moc dobře víme, co k Vánocům neodmyslitelně patří, a většina z nás si Vánoce spojuje se spoustou zvyků a tradic, bez kterých bychom si vánoční čas nedokázali představit.

České domácnosti bývají na Štědrý večer plné magie - to díky několika tradicím, které nám pomohou vyvěštit budoucnost. Se Štědrým dnem se u nás spojuje i spousta pověr. To a mnoho dalšího pro nás však není žádnou novinkou, Vánoce jsme přeci prožili už tolikrát a české tradice a zvyky jsou nám velice blízké.

Co nám ale vůbec známé být nemusí, jsou vánoční zvyky jiných národů.
Ve Španělsku se děti celý prosinec starají o polínko zvané Caga Tió, které má namalovaný obličej a je překryté dečkou. Dávají před něj misku s jídlem, kterou rodiče později tajně odklidí. Polínko musí být duté a rodiče ho naplní sladkostmi. Na Štědrý den se donese ke krbu, tluče se metličkou a je vyzváno, aby se pořádně „vykakalo“. Jako poslední by měl vypadnout slaneček, nebo česnek, aby děti věděly, že se Caga Tió už vyprázdnilo a další sladkosti už je nečekají.
Na Ukrajině zase hází lidé o Štědrém večeru jídlo na strop. Prý se jim díky tomu pomůže dostat požehnání. Dále věří, že najít ve sváteční ráno pavouka znamená veliké štěstí, proto někteří věší na stromeček umělé pavučiny a pavouky. Jsou však i tací, kteří několik dní před Štědrým dnem vypouštějí na stromek živé pavouky, aby tam vybudovali pavučiny skutečné. Tomu se tedy říká vzít štěstí do vlastních rukou! Doslova.
Ve Venezuele v Caracasu bruslí věřící časně zrána do kostela.Ve dnech od 16. do 24. prosince jsou do osmi hodin dokonce uzavřené některé cesty pro bezpečnější jízdu.
Na Havajských ostrovech prý panuje zvyk pořídit si domů akvárium s ostencem běloskvrnným. Domorodé jméno této ryby je humu-humu-nuku-nuku-a-pua-a.
V Grónsku je vánoční pochoutkou kiviak. Kiviak je syrové maso z alky, řádně zabalené do tulení kůže, které se nechává několik měsíců dozrát pod kamenem. K oblíbeným jídlům patří také mattak, což je velrybí kůže s vrstvou tuku. Po tomto zjištění jsem vděčná, že se v Česku na Štědrý večer konzumuje kapr.
Poslední, co bych ráda zmínila, není vánoční, ale silvestrovský zvyk **v Dánsku**. Lidé o silvestrovské noci chodí po domech svých přátel a za dveřmi jim rozbíjejí porcelán. Pokud nebudete zrovna v dobrém rozpoložení, neváhejte a zajeďte si na Silvestr do Dánska! Rozbíjení věcí je prý skvělá terapie a majitelé domů vám za střepy ještě poděkují. Více střepů totiž znamená více štěstí v dalším roce.

Některé z těchto zvyků se nám mohou zdát bizarní. Ale jak se říká, proti gustu žádný dišputát. Většina cizinců si stejně nejspíš ťuká na čelo, když se slyší o některých našich tradicích, které my už dlouho považujeme za příjemnou vánoční rutinu.

autor článku:
MARTINA VACHALOVÁ
třída 2.E

Němý les není nikdy němý

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Mlha odkrývající tajemství Země

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Aljašský husky

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Všímejme si "malé" krásy

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

VZOR www.vzorpress.club.com

Kulinářské okénko- Jablkové řezy s kakaem

Pomalu se nám blíží jeden z nejkrásnějších a také nejoblíbenějších svátků v roce- Vánoce. K tomuto období kromě volna, klidu, pohádek, stromku a hřejivých vůní neodmyslitelně patří také spoustu sladkých dobrot. Snad každý z nás se těší, až se na stole zase po roce objeví vánoční cukroví, ale jak to jen udělat, aby nezmizelo už v půlce prosince? Jednoduše! Prostě si upečeme něco, co nám ho nahradí a zkrátí to nekonečné čekání...

POTŘEBUJEME:
•2 hrnky polohrubé mouky
•1 prášek do pečiva
•1/2 lžičky jedlé sody
•1/2 hrnku krupicového cukru
•2 lžíce holandského kakaa
•2 hrsti vlašských ořechů
•2 vejce
•1/2 hrknu oleje
•cca 1 a 1/2 lžičy Amaretta (popř. rumové aroma)
•4 jablka

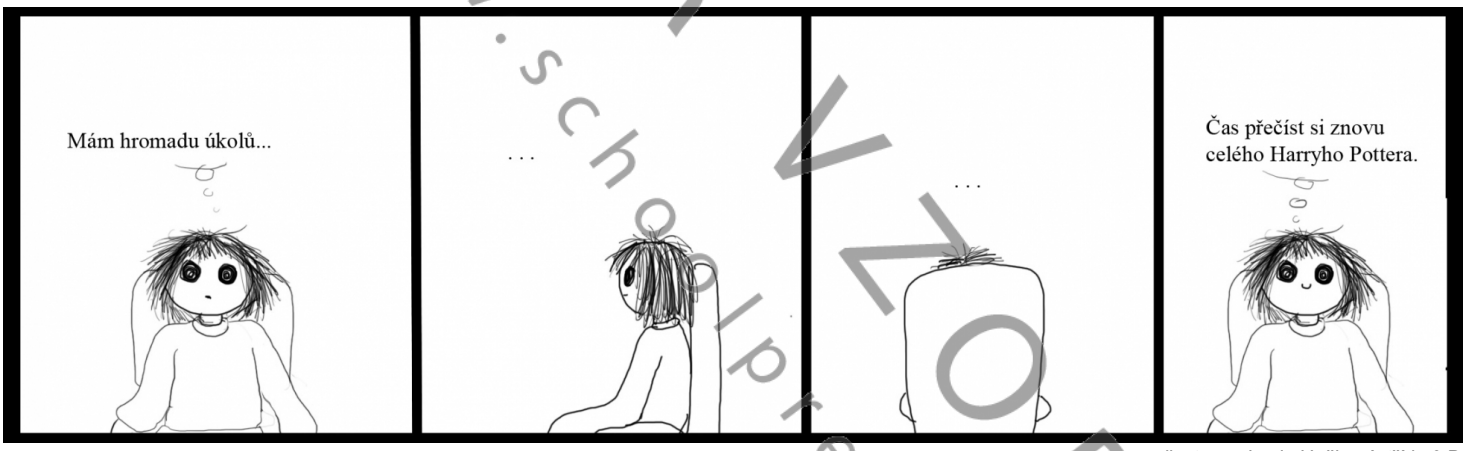
POSTUP:
Ve větší míse smícháme všechny sypké ingredience. Ořechy nasekáme na menší kousky a ještě jednou důkladně promícháme. Přidáme vejce a olej. Jablka oloupeme, zbavíme jádřinců a nastrouháme nahrubo. Poté přidáme k ostatním surovinám. Nakonec do těsta přidáme Amaretto a směs opět důkladně promícháme, aby se vše dobře spojilo.
Vznikne nám řidší těsto, které nalijeme do pekáčku vystlaného pečicím papírem. Koláč pečeme v troubě předehřáté na 160 stupňů asi 15 až 20 minut.
Po vyjmutí z trouby zkontrolujeme špejlí, jestli je moučník již hotový. Necháme ho vychladnout a před podáváním nakrájíme na řezy.

foto: Johana Vendlová

►CO JE TO AMARETTO?
Amaretto je italský likér (obsahuje 25-28% alkoholu) vyrobený z mandlí, meruňkových jader, vanilky, bylin a koření. Historie jeho výroby sahá až do roku 1525.
Má jedinečnou sladkohořkou chuť, v Itálii se pije jen tak, jako digestiv. S oblibou se však přidává také do kávy či do tradičních dezertů, jako jsou zmrzlina nebo tiramisu.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

ilustrace: Lucie Hošková, třída 3.D

VZOR www.schoolpressclub.com